

Arrest

nr. 342 022 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster beschikt over een verblijfsrecht in Spanje.

Ze werd op 5 januari 2022 door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens valsheid in geschriften en 'gebruik-partikulieren'.

Op 7 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 maart 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Aan Mevrouw,
Naam: O. O.
Voornaam: D.
Geboortedatum: (...) 1998
Geboorteplaats: Benin-City
Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 05.01.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruik-partikulieren.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene naar Madrid wou reizen, ze legde aan een medewerkster van Aviapartners op de luchthaven van Zaventem een vervalst Covid-attest voor. Het document dat betrokkene voorlegde zou zijn opgesteld door het labo Synlab, zij bevestigden dat dit document vervalst was, het referentienummer bestaat niet.

De feiten zijn uitermate ernstig. In het jaar 2020 is een wereldwijde pandemie losgebarsten. Het internationaal vliegverkeer is bij uitstek het perfecte hulpmiddel voor een virus om zich op grote schaal te verspreiden. Het is dus de evedientie zelve dat elke passagier nauwgezet de veiligheidsmaatregelen naleeft. Betrokkene heeft niet enkel asociaal maar potentieel levensbedreigend gedrag vertoont. Zij toont geen enkele empathie met de slachtoffers van de COVID19-pandemie en het medisch en zorgend personeel. Mee zelfs, zij brengt moedwillig de samenleving in gevaar door haar eigen vrijheid om te reizen te verkiezen boven het algemeen belang, in het bijzonder de vrijheid van eenieder om te leven. Er zijn weining schoolvoorbeelden van een dergelijk onbegrensd egoïstisch gedrag.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 16.02.2024 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd haar toegelicht en een hoorrecht werd haar voorgelegd. Ze verklaarde dat ze sinds 2023 in België verblijft, dat ze in het bezit is van een Nigeriaans paspoort en Spaanse documenten dewelke zich thuis in Antwerpen bevinden, dat ze met het vliegtuig vanuit Spanje naar België.

Betrokkene verklaart geen, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ze verklaarde dat ze een duurzame relatie heeft met S. M., afkomstig van Guinee maar met de Belgische nationaliteit. Betrokkene heeft op 09.02.2021 een wettelijke samenwoning aangevraagd met haar vriend S. M., op 22.07.2021 werd deze geweigerd. Op 29.11.2021 diende betrokkene een aanvraag 9bis in, die op 22.04.2022 onontvankelijk verklaard werd.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of elders.

Uit het gevangenisdossier blijkt dat betrokkene bezoek ontvangen heeft van haar vriend S. M. L. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Verder verklaarde ze dat ze wenst terug te keren naar Spanje maar niet naar Nigeria. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2023 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 05.01.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruik-partikulieren.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene naaar Madrid wou reizen, ze legde aan een medewerkster van Aviapartners op de luchthaven van Zaventem een vervalst Covid-attest voor. Het document dat betrokkene voorlegde zou zijn opgesteld door het labo Synlab, zij bevestigden dat dit document vervalst was, het referentienummer bestaat niet.

De feiten zijn uitermate ernstig. In het jaar 2020 is een wereldwijde pandemie losgebarsten. Het internationaal vliegverkeer is bij uitstek het perfecte hulpmiddel voor een virus om zich op grote schaal te verspreiden. Het is dus de evedientie zelve dat elke passagier nauwgezet de veiligheidsmaatregelen naleeft. Betrokkene heeft niet enkel asociaal maar potentieel levensbedreigend gedrag vertoont. Zij toont geen enkele empathie met de slachtoffers van de COVID19-pandemie en het medisch en zorgend personeel. Mee zelfs, zij brengt moedwillig de samenleving in gevaar door haar eigen vrijheid om te reizen te verkiezen boven het algemeen belang, in het bijzonder de vrijheid van eenieder om te leven. Er zijn weining schoolvoorbeelden van een dergelijk onbegrensd egoïstisch gedrag.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd op 05.01.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruik-partikulieren.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene naaar Madrid wou reizen, ze legde aan een medewerkster van Aviapartners op de luchthaven van Zaventem een vervalst Covid-attest voor. Het document dat betrokkene voorlegde zou zijn opgesteld door het labo Synlab, zij bevestigden dat dit document vervalst was, het referentienummer bestaat niet.

De feiten zijn uitermate ernstig. In het jaar 2020 is een wereldwijde pandemie losgebarsten. Het internationaal vliegverkeer is bij uitstek het perfecte hulpmiddel voor een virus om zich op grote schaal te verspreiden. Het is dus de evedientie zelve dat elke passagier nauwgezet de veiligheidsmaatregelen naleeft. Betrokkene heeft niet enkel asociaal maar potentieel levensbedreigend gedrag vertoont. Zij toont geen enkele empathie met de slachtoffers van de COVID19-pandemie en het medisch en zorgend personeel. Mee zelfs, zij brengt moedwillig de samenleving in gevaar door haar eigen vrijheid om te reizen te verkiezen boven het algemeen belang, in het bijzonder de vrijheid van eenieder om te leven. Er zijn weining schoolvoorbeelden van een dergelijk onbegrensd egoïstisch gedrag.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2023 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2023 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Ook op 7 maart 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van zes jaar (bijlage 13sexies), aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 maart 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Mevrouw

Naam: O. O.

Voornaam: D.

Geboortedatum: (...) 1998

Geboorteplaats: Benin-City

Nationaliteit: Nigeria

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering 07/03/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 05.01.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruik-partikulieren.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene naar Madrid wou reizen, ze legde aan een medewerkster van Aviapartners op de luchthaven van Zaventem een vervalst Covid-attest voor. Het document dat betrokkene voorlegde zou zijn opgesteld door het labo Synlab, zij bevestigen dat dit document vervalst was, het referentienummer bestaat niet.

De feiten zijn uitemate ernstig. In het jaar 2020 is een wereldwijde pandemie losgebarsten. Het internationaal vliegverkeer is bij uitstek het perfecte hulpmiddel voor een virus om zich op grote schaal te verspreiden. Het is dus de evidentie zelve dat elke passagier nauwgezet de veiligheidsmaatregelen naleeft. Betrokkene heeft niet enkel asociaal maar potentieel levensbedreigend gedrag vertoont. Zij toont geen enkele empathie met de slachtoffers van de COVID 19-pandemie en het medisch en zorgend personeel. Mee zelfs, zij brengt moedwillig de samenleving in gevaar door haar eigen vrijheid om te reizen te verkiezen boven het algemeen belang, in het bijzonder de vrijheid van eenieder om te leven. Er zijn weining schoolvoorbeelden van een dergelijk onbegrensd egoïstisch gedrag.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Betrokkene werd op 16.02.2024 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd haar toegelicht en een hoorrecht werd haar voorgelegd. Ze verklaarde dat ze sinds 2023 in België verblijft, dat ze in het bezit is van een Nigeriaans paspoort en Spaanse documenten dewelke zich thuis in Antwerpen bevinden, dat ze met het vliegtuig vanuit Spanje naar België.

Betrokkene verklaart geen, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ze verklaarde dat ze een duurzaam relatie heeft met S. M., afkomstig van Guinee maar met de Belgische nationaliteit. Betrokkene heeft op 09.02.2021 een wettelijke samenwoning aangevraagd met haar vriend S. M., op 22.07.2021 werd deze geweigerd. Op 29.11.2021 diende betrokkene een aanvraag 9bis in, die op 22.04.2022 onontvankelijk verklaard werd.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of elders.

Uit het gevangenisdossier blijkt dat betrokkene bezoek ontvangen heeft van haar vriend S. M. L. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Verder verklaarde ze dat ze wenst terug te keren naar Spanje maar niet naar Nigeria. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit het 'verslag vertrek' van 21 maart 2024, blijkt dat verzoekster intussen naar Spanje werd gerepatriëerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen en uit het rechtsverkeer is verdwenen. Immers betekent het feit dat verzoekster het grondgebied heeft verlaten, dat de bestreden verwijderingsbeslissing werd uitgevoerd en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep zonder voorwerp en dus onontvankelijk is geworden in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending van Artikel 8 EVRM

Overwegende dat beide beslissingen artikel 8 EVRM schenden.

Overwegende dat volgens artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op respect voor zijn privé – leven familie en gezinsleven.

Tegen een inmenging in zijn gezinsleven heeft iedereen recht op bescherming door de wet.

Overwegende dat verzoekster en haar vriend een hecht koppel vormen.

Dat haar vriend full time werkt in België en de Belgische nationaliteit heeft.

Dat zij aan niemand geld vraagt samen met haar vriend zelfberedderend is.

Dat er zomaar wordt vanuit gegaan dat zij een aanvraag tot wettelijk samenwonen had gedaan Omwille van verblijfsvoordelen.

Dat dit in het geval van verzoekster helemaal niet klopt.

Dat zij een verblijfskaart heeft in Spanje van 5 jaar.

Dat in elk geval de verblijfskaart die zij hier zou krijgen in het begin minder sterk is.

Dat bovendien verzoekster een job had in Spanje en hier nu niet kan werken zolang haar Papieren niet in orde zijn.

Dat dit ook niet echt een voordeel is.

Dat de theorie van de verblijfsvoordelen hier absoluut niet van toepassing is ;

Dat verzoekster in tegendeel veel heeft verloren.

Dat zij zich daar bewust van was en dat dit ook de reden is waarom zij niet halsoverkop naar België is gekomen.

Dat haar vriend dit reeds had gevraagd in 2019 en dat zij uiteindelijk pas in 2020 de stap heeft Genomen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgeleverd aan verzoekster vormt een Inmenging in zijn recht op eerbiediging van zijn prive leven, gezinsleven beschermd door art 8 EVRM. In zo'n geval moet er een zorgvuldige afweging worden gedaan tussen enerzijds het Belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn gezinsleven in België en anderzijds het belang Het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiepolitiek en het handhaven van de openbare orde.

Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in RvV arrest nr 205.020 van 7 juni 2018, Met verwijzing naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Overwegende dat het inderdaad klopt dat verzoekster veroordeeld werd tot 6 maanden Gevangenisstraf maar dat het feit om op die basis een inreisverbod van 6 jaar te verlenen toch wat buiten proportie is.

Dat de feiten te maken hebben met de Covid periode die nu toch reeds geruime tijd achter ons liggen.

Dat trouwens ook bij de strafuitvoering werd beslist dat 1 maand in de gevangenis meer dan voldoende was en dat verzoekster nadien in vrijheid werd gesteld.”

3.2 Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

In casu wordt er aan verzoekster een inreisverbod van zes jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verweerder opteert ervoor om aan verzoekster een inreisverbod van meer dan vijf jaar, namelijk zes jaar, op te leggen omdat ze een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert dit als volgt:

“Betrokkene werd op 05.01.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruik-partikulieren.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene naar Madrid wou reizen, ze legde aan een medewerkster van Aviapartners op de luchthaven van Zaventem een vervalst Covid-attest voor. Het document dat betrokkene voorlegde zou zijn opgesteld door het labo Synlab, zij bevestigden dat dit document vervalst was, het referentienummer bestaat niet.

De feiten zijn uitermate ernstig. In het jaar 2020 is een wereldwijde pandemie losgebarsten. Het internationaal vliegverkeer is bij uitstek het perfecte hulpmiddel voor een virus om zich op grote schaal te verspreiden. Het is dus de evidentie zelve dat elke passagier nauwgezet de veiligheidsmaatregelen naleeft. Betrokkene heeft niet enkel asociaal maar potentieel levensbedreigend gedrag vertoont. Zij toont geen enkele empathie met de slachtoffers van de COVID 19-pandemie en het medisch en zorgend personeel. Mee zelfs, zij brengt moedwillig de samenleving in gevaar door haar eigen vrijheid om te reizen te verkiezen boven het algemeen belang, in het bijzonder de vrijheid van eenieder om te leven. Er zijn weining schoolvoorbeelden van een dergelijk onbegrensd egoïstisch gedrag.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

Verzoekster betwist dat in haar geval een inreisverbod van zes jaar proportioneel zou zijn. Hoewel het klopt dat ze werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, is het volgens haar toch buiten proportie om op basis daarvan een dergelijk inreisverbod op te leggen. Verzoekster betoogt dat de strafbare feiten te maken hadden met de Covid periode, die nu al geruime tijd achter ons ligt. Bovendien werd ze na één maand in de gevangenis te verblijven al in vrijheid gesteld.

Met een dergelijk algemeen betoog maakt verzoekster echter niet aannemelijk dat verweerder bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval. Noch maakt ze aannemelijk dat een duurtijd van zes jaar, gelet op deze specifieke omstandigheden, disproportioneel zou zijn. Verweerder bemerkt dat verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde omdat ze in het kader van een reis naar Madrid op de luchthaven

van Zaventem een vervalst Covid-attest heeft voorgelegd. De Raad bemerkt dat het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 5 januari 2022 zich in het administratief dossier bevindt en de vaststellingen van verweerder overeenstemmen met hetgeen in dit correctioneel vonnis wordt bepaald. Verweerder wijst erop dat de feiten uitermate ernstig zijn, dat in het jaar 2020 een wereldwijde pandemie is losgebarsten en het internationaal vliegverkeer het perfecte hulpmiddel bij uitstek is om het virus op grote schaal te verspreiden; dat elke passagier dan ook nauwgezet de veiligheidsmaatregelen dient na te leven; dat verzoekster niet enkel asociaal maar ook potentieel levensbedreigend gedrag heeft vertoont; dat ze geen enkele empathie met de slachtoffers van de Covid pandemie en het medisch en zorgend personeel laat blijken; dat ze moedwillig de samenleving in gevaar heeft gebracht door haar eigen vrijheid om te reizen te verkiezen boven het algemeen belang en dat er weinig schoolvoorbeelden zijn van een dergelijk onbegrensd egoïstisch gedrag. Verweerder benadrukt dat, gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoekster heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gezien het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde acht verweerder een inreisverbod van zes jaar dan ook proportioneel. Verzoekster laat daarentegen blijken dat ze een inreisverbod van zes jaar, in het licht van haar correctionele veroordeling, niet proportioneel acht, doch blijft in gebreke om een schending van het proportionaliteitsbeginsel met enig concreet verweer te staven. Het feit dat de Covid pandemie al enige tijd achter ons ligt, doet uiteraard geen afbreuk aan de ernst van de feiten. Evenmin blijkt uit het feit dat verzoekster reeds na één maand de gevangenis mocht verlaten, dat een inreisverbod van zes jaar in casu disproportioneel zou zijn.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met haar Belgische partner. Ze stelt dat ze een hecht koppel vormt met haar vriend, die de Belgische nationaliteit bezit en een fulltime job heeft. Verzoekster betoogt dat er niet zonder meer vanuit mag worden gegaan dat ze met haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Dit klopt helemaal niet. Ze beschikt immers reeds over een Spaanse verblijfskaart en het verblijfsrecht dat ze in België zou verkrijgen, zou volgens verzoekster minder sterk zijn.

Uit het bestreden inreisverbod blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen omtrent het aangehaalde gezinsleven van verzoekster:

“Ze verklaarde dat ze een duurzame relatie heeft met S. M., afkomstig van Guinee maar met de Belgische nationaliteit. Betrokkene heeft op 09.02.2021 een wettelijke samenwoning aangevraagd met haar vriend S. M., op 22.07.2021 werd deze geweigerd. Op 29.11.2021 diende betrokkene een aanvraag 9bis in, die op 22.04.2022 onontvankelijk verklaard werd.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of elders.

Uit het gevangenisdossier blijkt dat betrokkene bezoek ontvangen heeft van haar vriend S. M. L. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.”

Hieruit blijkt dat verweerder geenszins beweert dat verzoekster enkel een verklaring van wettelijke samenwoning zou hebben afgelegd omwille van de verblijfsrechtelijke voordelen die hiermee verbonden kunnen zijn. In die optiek is haar betoog dan ook niet dienstig.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (cf. EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verweerder is van oordeel dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond. Hij houdt rekening met verzoeksters verklaring dat ze een duurzame relatie heeft met een Belgische onderdaan, doch motiveert dat de verklaring van wettelijke samenwoning die betrokkenen hebben afgelegd, op 22 juli 2021 werd geweigerd. Dit strookt met de informatie vervat in het administratief dossier. Er bevindt zich in het administratief dossier onder meer een interne nota van 12 juli 2022 waarin wordt gesteld dat “na een onderzoek schijnverklaring wettelijke samenwoning, werd de melding van de verklaring wettelijke samenwoning geweigerd”. Verzoekster ontkent niet dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, na een onderzoek te hebben gevoerd inzake eventuele schijnwettelijke samenwoning, heeft geweigerd om de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar partner te registreren.

Verder merkt de Raad op dat er zich in het administratief dossier een e-mailbericht bevindt van de advocaat van verzoekster aan verweerder van 8 februari 2022, waarin de advocaat laat weten: “Ik schrijf u als advocaat van mevrouw O. O. D. om u te melden dat zij niet langer feitelijk samenwoont met de heer S. M. L. van Belgische nationaliteit op het adres (...). Beiden hebben hun relatie beëindigd. Gelieve hier akte van te nemen.” Verweerder merkt in de bestreden beslissing op dat verzoekster niet officieel samenwoont met haar partner en dus geen gemeenschappelijke huishouding voert. Ook dit wordt niet betwist door verzoekster.

Verzoekster brengt in het kader van de huidige procedure geen elementen aan die alsnog toelaten te besluiten dat zij met haar Belgische partner wel degelijk voldoende hechte en effectief beleefde gezinsbanden onderhoudt en hun relatie voldoende standvastig is om van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken.

Daarnaast stelt verweerder op goede gronden vast dat verzoekster en haar partner zich ervan bewust moesten zijn dat hun gezinsleven vanaf het begin precair zou zijn, aangezien verzoekster niet over enig legaal verblijf in België beschikt. Het is immers inderdaad een belangrijke overweging of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paphosvili/België, § 142). Aangezien verzoekster nooit tot enig verblijf van meer dan drie maanden in België werd toegelaten en er geen uitzonderlijke omstandigheden worden aangetoond, kan er geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ontwaard.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN